

i Fællesforfatningen, da vil jeg dog tillade mig at sige disse saa Ord. Der staaer udtrykkeligt i § 22 i Forfatningsloven af 1855, at Fællesanliggender ere alle, som ikke udtrykkeligt ere bestemte at skulle være særlige. Det er altsaa denne Bestemmelse, der skulde forandres, det kan dog ikke godt nægtes. Nu vel, naar man vil forandre den — og jeg forudsætter, at man ikke vil gaae bort fra hele det Grundlag, hvorpaa Ordningen af 1855 hviler, nemlig at det er det Særlige, som skal være udtrykkeligt bestemt, — hvad er det saa, der skulde sættes i Stedet for hiin Bestemmelse? Det er jo netop den selsamme Bestemmelse. Men kan det nægtes, at det er en fuldstændig Urimelighed? Mod det ærede Medlems almindelige Udtalelse om, at et saadant Forslag let kunde formuleres — ja, de meest besynderlige Forslag kunne jo formuleres, — sætter jeg derfor vedvarende min Paastand om, at Fællesforfatningen ikke tilstøber Optagelsen af en saadan Bestemmelse. — Sluttelig maa jeg maasse paapege dette, at, naar der staaer i Fællesforfatningen, at Fællesanliggender ere alle de, som ikke udtrykkeligt ere bestemte at skulle være særlige, saa er man naturligtvis ikke berettiget til deraf at drage den Slutning, at dermed skulde være meent dem, der ved Emanationen af Forfatningsloven af 2den October vare bestemte at skulle være dette; thi hvor der i en Lov ikke udtrykkeligt er knyttet en Tidsfrist til Lovudsagnet, der refererer Lovudsagnet sig naturligvis ikke til Lovens Emanation, men til ethvert Dieblik for dens Anvendelse. Derpaa kan der anføres mangfoldige Exempler, saavel i selve Forfatningsloven af 1855 og andre Love, som i Forfatningsloven af 1863. Jeg skal saaledes anføre den Paragraph i den sidste Lov, der siger, at Rigsraadet bestaaer af Folkething og Landsthing, og at Folkethinget skal have 130 Medlemmer, „hvoraf de 101 ere valgte i Kongeriget“, og det uagtet de ikke dengang vare valgte. Naar Forfatningen af 1855 siger, at de Anliggender skulle være fælles, som ikke udtrykkeligt „ere bestemte“ at skulle være særlige,

saa menes dermed altsaa ikke de Anliggender, som ved Forfatningslovens Emanation vare det, men de, som til enhver given Tid ere det. — Naar den ærede Rigsdagsmand for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (A. Jørgensen) meente, at man ikke vilde have spildt et eneste Ord paa den hele Forfatningsag, ifald man havde troet at kunne gennemføre en saadan Lov som den foreliggende, da gaaer dette jo ud fra den Sammenblanding, jeg værger mig imod, mellem Forfatningsagen og den nærværende Sag. Ved Forfatningsagen skal bestemmes, hvorledes Forfatningens Stikkelse for Fremtiden skal blive, men ved denne Lov, hvorledes den politiske Tilstand skal være fra nu af og indtil det nye Forfatningsvesens Krafttræden, uanset hvorlænge Forfatningsagen kan være, og hvad Udgang den maatte faae.

Rampmann: Det er paastaet af Stillerne af dette Forslag, at de Sager, der nu henhøre under Rigsraadet, lovligt kunne henlægges til Rigsdagen ved en Lov, som vedtages her i Rigsdagen, og som stadfæstes af Kongen. Dette forekommer mig at være en temmelig stærk Paastand, som nødvendigvis kræver meget stærke Beviser. Der er anført, hvad der ogsaa er indbrømt fra en anden Side, at selve Ordene i de vedkommende Bestemmelser give denne Paastand Medhold, men jeg for mit Vedkommende kan ingenlunde engang tiltræde dette. De Bestemmelser, der paaberaabes til Hjemmel herfor, indeholdes, som bekendt, i Grundlovsindskrænkingsloven af 29de August 1855 § 2 og i Grundloven af 18de November 1863, § 19, og man henter Grunden fra den forskjellige Maade, hvorpaa man deri har udtalt, hvilke Sager der skulle være særlige og hvilke fælles. Man lægger nemlig en afgjørende Vægt paa den Omstændighed, at Grundlovsindskrænkingsloven, hvor de særlige Sager omtales, nævner disse enkeltvis, positivt, hvorimod de Sager, som henhøre under Fællesforfatningen, kun betegnes paa den Maade, at det siges, at de Sager ere fælles, der ikke